

Vážení přátelé,

předkládáme Vám nové číslo Řádu, který chce navazovat na časopis stejného názvu zaniklý po válce nepřízní času. Jde o literární časopis katolického zaměření. Ano, jsme katolíci vedení papežem Janem Pavlem II. a navazující na dva tisíce let křesťanských dějin. Hlásíme se k odkazu našich světců, zvláště těch, kteří po sobě zanechali literární odkaz. Nechceme umění pro umění, ale takovou literaturu, která je podložena mravním životem a trpělivým nesením kříže pro Krista. Máme dost vzorů, jmenujme prvního velkého českého básníka jezuitu Bedřicha Bridela, který neváhal odložit pero a zemřít jako mučedník lásky k člověku při ošetřování nemocných. Jmenujme Jana Zahradníčka, vyznavače a proroka, který viděl lidstvo ošálené a drcené satanskou zlobou.

Chceme se ale především hlásit k Františku Lazeckému, jehož pokornou a prostou duši jsme měli štěstí poznat. Patří k vrcholným zjevům naší poezie. Doma ovšem nebyl prorokem a byl znevažován i kritiky, kteří se považují za křesťany. Hloubka vzbuzuje odpor mělkých duší. František se nenechal manipulovat lidmi, jejichž skutečným bohem je mamon. Už jeho ranné dílo dávalo tušit, že vyrůstá nový Paul Claudel. Bylo mu dopřáno dožít se vysokého věku a básnicky dozrát v umělce jednoduchosti františkánské. Nedlouho před smrtí řekl: "Musím lidstvo burcovat!" Jeho smrt byla náhlá a pokojná, jako byl harmonický jeho život. Byl Božím člověkem, plným dobroty. Charakteristická jsou jeho slova: "Je lepší mít špatné přátele než vůbec žádné. Chceme být jeho dobrými přáteli i přes hranici, jíž nás dělí smrt. Vrcholné plody jeho poezie nebyly dosud vydány. Chceme splatit tento dluh a v novém Řádu zveřejnit to, co se nám z jeho díla podařilo zachránit. Je nejvyšší čas burcovat lidstvo!"

Jiří Novák

Hyčlenka na den

Máme často falešnou představu o Bohu. Nechceme si připustit, že Bůh je Pánem nejen hromu a blesků a Soudcem veškerého lidstva. Ale on se také nazývá žebračkem, který stojí u našich dveří a klepe. Čeká na náš souhlas, čeká na naši almužnu. Chtěl by nás ale celó,

abychom mu patřili celou bytostí.

Představme si chudou vdovu, která vložila do chrámové pokladnice celý svůj majetek. "Nesuďte, abyste nebyli souzeni," říká Pán. Nejme chváleni podle množství, které dáme, ale podle svých možností a schopností. Ta žena věnovala celý svůj majetek. Tak se to líbí Pánu. Mnozí jiní ji v tom následovali. Víme, že první křesťané skládali své majetky dohromady. I první druzi sv. Františka se zbavovali svých majetků a vstupovali do řad Chudičského z Assisi. Podobně je tomu i s apoštolátem. Jsou světci, kteří obraceli nevěřící po stovkách. Jiní k tomu nemají schopnosti, nemají třeba výřečnost, nemají příležitost nebo jsou omezováni v apoštolátu. Proto je třeba mít trpělivost a nemalomyslnět. Vždyť ta chudá vdova byla pochválena i za málo. Musíme být připraveni jako rybář na břehu potoka. Musíme být připraveni jako Panna Maria před Zvěstováním, vždyť ten vrcholný okamžik jejího života a celých dějin spásy přišel tak náhle a už se neopakoval.

Držme se pláště Panny Marie. Matko Boží, vezmi nás pod svou ochranu! Svatý Michaeli, chraň nás před úklady ďábla!

Josef Pavel

OTČE, NÁŠ (torzo) František Lazecký

VE JMÉNU OTCE I SYNA I DUCHA SVATÉHO

EJHLE, JIŽ VELIKÝMI SKOKY ÚDOLÍM prchá noc a pahorek s pahorkem jak stádo ovcí se vynořuje z jitřní mlhy.

A dobrý hospodář vstává právě v tu chvíli, aby byl zastižen uprostřed práce, až první paprsky slunce ozlatí vrcholky stromů a kalenice střech.

Klášteř bzučí modlitbou jako úl plný včel, kněz se odívá v bohoslužebná roucha, hlas trubky se rozléhá po dvorech kasáren a dítě v kolébce začíná vrnět.

Noc prchá, kohout rozepjal křídla, obrátil hlavu k nebi a jasným kikiriky chválí Tě, Pane tvoretva i hvězd.

K Tvé chvále odevšad zeznívají hlasy vlaštovek, špačků i pňnkav, a skřivan, ustrnuv jako kříž na modrém nebi, šílený radostí zpívá Tvou píseň. Tvou pozemskou slávu, Tvé žně, které obhlíží s výše.

Je léto. Slyšte ty hluboké oddechy země! Nad lesy stoupá modravá pára, dým knotu, jenž právě dohořívá. Dech člověka, jenž procitá ze sna.

A tam, z dalekých hor, lehkými kroky přichází den jak poutník, který si přivstal, by ještě v rosnatém jitru urazil velký kus cesty. Teď odhrnul kápi a z plných plic vdechuje ohromné doušky vlhkého vzduchu, který je modrý jako duhovka dítěte za jitřní chvíle.

Minuly temnoty a všechno je ze snánku stvořeno znovu. Každý tvor nás učí píšně Tě chválit. Každé stvoření učí nás k nebi pozdvihnout hlavu. Všechno za chvíli bude ohojeno radostí ze svého bytí a vzplane jak číše naplněná jiskřivým vínem. Všechno, co žije, raduje se ze svého bytí. Všechno, co se raduje, radouší blaženost Tvé přítomnosti. Všechna radost, blaženost a dobro jsi Ty. V Tobě spočívá všechno a v Tobě všechno žije. Kdo by Tě nechválil, Pane!

Ale mně přísluší, bych první a nejvíc Tě chválil. Zde je má chvála: stéblo trávy, dým, jenž se rozptyluje a tratí před Tebou, ale Ty mážeš z ní učinit strom s štíci planoucím ovocem.

Strom.

A ovoce.

A vůně.

A zpěv.

Učinil jsem Tvé znamení, velký selský kříž od čela až hluboko k hrudi a od ramene levého k rameni pravému,

znamení, jímž vesmír je něžen od vrcholu až k základům, z východu na západ a z jihu na sever,

znamení, v němž objat je svět, hvězdy, světlo i tmy, všechno minulé, přítomné i budoucí, já sám a všechno kolem, co bylo mně svěženo,

znamení, v němž všechno shromážděje a řehnáš, aby každá věc vydala plod podle svého místa a míry,

znamení bolesti a bědy, ale také vykoupení a radosti, urody a plnosti.

Jím nechť je posvěceno všechno, co do mě jsi vložil. Kéž pod plameny jeho slunce zraje má práce, zrní a plody, kéž do jeho ohně jsou vrženy sklízně mé duše!

Hle, již pod námi se hýbou temnoty zděšené hrůzou a prchají všemi průduchy kraje jak z koše, jež kdosi mocnou rukou vysoko zdvihl.

Řek v Tvém koši zůstává ovoce krásné na věky věkův!

Pane, klečím před Tebou a prosím, abys přijal tuto modlitbu, která je také díkuvzdáním všech věcí mně Tebou svěžených a darovaných. Jsou krásné Tvé dary, ale mně z nich jednou bude sklídati početí. Dej, abych žil v míru s Tvým stvořením. Právě teď klečím uprostřed

nich a slyším je vyprávět o Tvé dobrotě a velikosti. Ať ani jedna z nich nevydá proti mně svědectví v den soudu!

Mám je všechny od Tebe, a proto pro tento den i pro všechny dny mého hospodaření na tomto světě je obětuji Tobě, jemuž patří jakožto jedinému a pravému vlastníkovvi. Vydávám je do Tvé ochrany, poroučím je Tvému požehnání!

Klaním se Ti, ale má modlitba stoupá vzhůru, Klaním se před Tebou a schyluji se k Tvému stvoření, abych i v něm uzřel se zrcadlit Tvou velikost. Naplňují a obtěžkávají mou modlitbu, která je plná věcí a zvířat, jako síť zatažená při hojném lovu.

To právě v tuto chvíli je objímám nejdokonaleji, neboť je přináším Tobě a Ty mi ukazuješ jejich krásu.

Jsou v Tvé ochraně a já mohu na ně na chvíli zapomenout. A nyní vidím, že jsou plné Tebe a plné míru, který se snáší i do mého srdce.

Jak krásné je dílo Boží! Ty věci a zvířata, která mne nehodného přijímají za svého vládce a hospodáře. Jak dobré stvoření Boží!

Kdo by neviděl, jak poslouchá zákonů, které jsi do něho vložil.

Růst a vydat plod jako člověk vzdává dík a skutek konaný z lásky.

Vydechnout vůni stoupající prostorem k nebesům, kam se obrací každý květ a každé zvíře pozvedá hlavu. Tam stoupá plamen i voda, tam se zdvíhá strom i horský hřeben.

Vše se chce zdvihnout, vytrysknout, stát se plamenem a odletět k Tobě.

Vzpaň duše!

Prostor je volný a čistý pro tuto chvíli modlitby, kdy možno všemu dát křídla a se vším vzlétnout k Bohu a poprosit Ho o požehnání všem naším skutkům a práci pro tento den. Vzpaň v pokoře, radosti a důvěře a tato ohnivá křídla ať jsou i křídly celého dne!

(Pokračování Deo dante v č. 2)

Procitnutí

P. Janda

Sotva procitnu,
vidím na stěně obrázek
blahoslavené Anežky.
Byl vstřížen
z jakéhosi předválečného časopisu
a odborník by vám řekl,
že nemá žádnou uměleckou hodnotu.

Ale pro mě má jakési kouzlo.
Jakoby vyzařoval jakési fluidum.
Je stejně krásný jako pohled
z mého okna na Levý Hradec
nebo starý ořešák v zahradě
obsypaný černými havrany.

Na obraze má blahoslavená Anežka
sklopená víčka
a na ruce drží křížovnický chrám.
V druhé ruce má bílou lilii.

Co držím v ruce já?
Mám prázdné dlaně,
ale v nich stopy po hřebech.

Živá řeka

Patrik Janda

Obrovská plynoucí řeka.
Lidnatější než ~~gang~~ Gang
v době náboženských oslav,
lidnatější než povodí řek Číny.
Ach, kde končí, kam se
vlévá ten vodopád?

Limbus puerorum.
Místo radosti,
místo her,
místo poznání.
Obrovský národ nenarozených dětí
s palmovými ratolestmi chválí Krista,

aniž by jej viděl tváří v tvář.

Nejsou na tom nejhůř,
zanechali však na zemi
bezúctěšnou poušť viny.

Výročí na Bílé Hoře

Truchlivý den, den vítězství.

V žažloutlé trávě
na bělohorské pláni hoří svíce.
Jediná v prostorách,
které byly jednou důležitější než vesmír.
Hoří za fábory na hejtmanově klobouku,
plavný cval koní
a ježatou hradbu halaparten.
Také za karmelitána Damase Otera.

Máme důvod si myslet,
že je něco stejně reálného
jako temná masa armád.
Svíce a modlitba.

Tád P. Janda

Zdá se mi,
jakoby se sesypala
Babylonská věž.

V troskách jsem nezůstal
a teď uvažuji,
jak se dá stavět
ze zbylých kvádrů.